

מִפְּמָם, הָאָדָם הַזֶּה, לְהֹצִיא אָדָם
אַחֲרֵ שֶׁלֹּא קִיהְ מִכְּמָם. אָמָר לוּ רַבִּי
שְׁמַעַן, יִפְּהָ אַמְּרָת, וְכֵךְ זֶה.

רַבִּי אַבָּא פָּתַח, (שם) שִׁיר מִזְמוֹר
לְבָנֵי קָרְחָה. הַשִּׁיר הַזֶּה הִיא
תְּשִׁבְחָתָ מִעְלָה עַל כָּל שָׂאר
הַפְּשִׁבְחוֹת שְׁזַכְוּ לְשִׁבְחָם אָתוֹ בְּנֵי
קָרְחָה. שִׁיר מִזְמוֹר - תְּשִׁבְחָתָ עַל
תְּשִׁבְחָתָ, תְּשִׁבְחָתָ שְׁמַתְמָלֶכתָ.

וַיּוּבוּ בְּנֵי קָרְחָה לְשִׁבְחָתָ אֶת כְּנַסְתָּה
יִשְׂרָאֵל. וְשִׁבְחָתָ שְׁלָל כְּנַסְתָּה יִשְׂרָאֵל
הַם אָוּמְרִים. וְמַה הוּא?
שִׁבְחוֹתָב (שם) גָּדוֹל ה' וּמְהֻלָּל מִאָד
בָּעֵיר אֱלֹהֵינוּ הַר קָרְשָׁו. מַתָּי
נִקְרָא הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא גָּדוֹל?
בָּזְמָן שְׁכָנָתָ יִשְׂרָאֵל נִמְצָאת
עַמּוֹ. זֶה שִׁבְחוֹתָב בָּעֵיר אֱלֹהֵינוּ,
הַוָּא גָּדוֹל בָּעֵיר אֱלֹהֵינוּ, עַם עִיר
אֱלֹהֵינוּ.

אָמָר לוּ רַבִּי יְהוֹדָה, מָה עוֹשָׂה
כִּאן אֱלֹהֵינוּ? אָמָר לוּ, בְּךָ זֶה
וְדָאי, הַעַיר הַזֶּה הִיא יְרָאת
אֱלֹהֵינוּ, (כח) וְתְשִׁבְחָתָ שְׁלָל
יִשְׂרָאֵל הִיא. מָה מְשֻׁמָּעָ? נִשְׁמַע
שְׁמַלְךָ בְּלִי גְּבִיהָ אִינוּ מַלְךָ,
וְאִינוּ גָּדוֹל וְאִינוּ מְהֻלָּל. וּלְכָן כָּל
מַי שְׁלָא נִמְצָא זָכָר וּזְקָבָה, אַחֲ
כָּל הַשִּׁבְחָתָ מִסְרִים מִמְּנוֹ וְאִינוּ
בְּכָל שְׁלָל אָדָם. וְלֹא עוֹד, אַלְאָ
שְׁאִינוּ כְּדָאי לְהַתְּבִּרְךָ.

בְּתוֹב (איוב א) וַיְהִי הָאִישׁ הַהוּא
גָּדוֹל מִפְּלָגָנִי קָדָם. שְׁנִינוּ בְּסֶפֶר
שְׁלָל בְּרַב הַמִּנוֹנָא סְבָא, שְׁבָת וְגָנוֹ
הִיְתָה בְּמַהוּהוּ בִּירָאת הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ
הָוּא, וּמְהֻצָּד שְׁלָל אַשְׁתָּוֹ נִקְרָא
גָּדוֹל. אַרְךָ בָּאָן, גָּדוֹל ה' וּמְהֻלָּל
מִאָד. וּבְמָה הוּא גָּדוֹל? חָור
וְאָמָר, בָּעֵיר אֱלֹהֵינוּ הַר קָרְשָׁו.
וּמְשָׁם בְּךָ הַתְּשִׁבְחָתָ הָאָזְבָּנִי.
וְאָמָר תָּאמְר, לְמַה לֹּא כְּתֻובָכִי
טוֹב בְּשָׁנִי? מְשׁוּם שְׁעִתְדִּים

אָמָר תָּאמְר, לְמַה לֹּא כְּתֻובָכִי
בְּשָׁנִי? מְשׁוּם שְׁעִתְדִּים.

אָדָם אַחֲרָא, דְּלֹא הָוּ מִפְּמָם. אָמָר לֵיהְ רַבִּי
שְׁמַעַן, שְׁפִיר קָאָמְרָת, וְהַכִּי הָוּ.

רַבִּי אַבָּא פָּתַח, (טהילים מה) שִׁיר מִזְמוֹר לְבָנֵי
קָרְחָה. הָאֵי שִׁיר תְּוֹשְׁבָחָתָא מִעְלָיא הָוּ,
עַל כָּל שָׂאר תְּוֹשְׁבָחָתָן, הַזָּכוֹ לְשִׁבְחָא לֵיהְ בָּנֵי
קָרְחָה. שִׁיר מִזְמוֹר: תְּוֹשְׁבָחָתָא עַל תְּוֹשְׁבָחָתָא.

תְּוֹשְׁבָחָתָא דְּאַתְּפָלָג לְתִרְיָן תְּשִׁבְחָן.

וַיּוּבוּ בְּנֵי קָרְחָה לְשִׁבְחָא לְהָ לְכִנְסָת יִשְׂרָאֵל.
וְשִׁבְחָא דְּכִנְסָת יִשְׂרָאֵל קָא אָמְרִי. וּמַאי
הָוּ. דְּכִתְיבָ, (טהילים מה) גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מִאָד
בָּעֵיר אֱלֹהֵינוּ הַר קָרְשָׁו. אִמְמִי אַקְרֵי קָרְשָׁא
בָּרֵיךְ הָוּ גָּדוֹל, בְּזָמָנָא דְּכִנְסָת יִשְׂרָאֵל
אִשְׁתְּכַחַת עִמָּיהּ, הַדָּא הָוּ דְּכִתְיבָ בָּעֵיר
אֱלֹהֵינוּ, הָוּ גָּדוֹל בָּעֵיר אֱלֹהֵינוּ, עַם עִיר
אֱלֹהֵינוּ.

אָמָר לֵיהְ רַבִּי יְהוֹדָה, אֱלֹהֵינוּ מַאי בְּעֵיר הַכָּא.
אָמָר לֵיהְ הַכִּי הָוּ וְדָאי, הָאֵי עִיר דְּחַלָּא
אֱלֹהֵינוּ, (ס"א ט"א) וְתְשִׁבְחָתָא דִיּוֹרָא בְּלָא
מַאי מִשְׁמָעָ. אִשְׁתְּמַעַ, דְּמַלְפָא בְּלָא
מִטְרוֹנִיתָא, לְאוּ הָוּ מַלְכָא, וּלְאוּ הָוּ גָּדוֹל,
וּלְאַמְהֻולָּל. וּבְגִין פָּנָה, כָּל מָאָן דְּלֹא אִשְׁתְּבַחַת
דְּכָר וּנוֹקָבָא, כָּל שִׁבְחָא אַעֲדוֹי מְגִנָּה, וּלְאוּ
הָוּ בְּכָלָקָא דְּאָדָם. וּלְאַעֲדָא דְּלֹא אִיהְוּ
כְּדָאי לְאַתְּפָרְכָא.

בְּתִיבָ (איוב א) וַיְהִי הָאִישׁ הַהוּא גָּדוֹל מִכָּל בְּנֵי
קָדָם, תְּגִינָן בְּסֶפֶר אַדְמָה דְּרַב הַמִּנוֹנָא סְבָא,
דְּבַת זְוִיגָן בְּדַחְילָוּ דְּקוֹרְשָׁא בָּרֵיךְ הָוּ
כְּבוֹוּתִיהּ, וּמְסִטָּרָא דְּאַתְּמִיהּ אַקְרֵי גָּדוֹל. אַוְף
הַכָּא, גָּדוֹל יְיָ וּמְהֻלָּל מִאָד, וּבְמָה הָוּ גָּדוֹל.
הַדָּר וְאָמָר, בָּעֵיר אֱלֹהֵינוּ הַר קָרְשָׁו.

וּבְגִין פָּנָה, תְּוֹשְׁבָחָתָא דָא בְּשָׁנִי. וְאֵי תִּימָא
אִמְמִי לֹא כְּתִיב כִּי טֻוב בְּשָׁנִי. בְּגִין
דְּזָמִינִין לְאַתְּפָרְשָׁא. וּרְזָא דְּמַלָּה (בראשית ב) לֹא טֻוב

להפוך, וסוד הךבר - (בראשית) לא טוב היהות האדם לבדו. בזמנם שהוא לבדו, פתווב לא טוב. ורקנו לא כתוב כי טוב בשני.

גדול היה ומhalb, כפי שאמרני. יפה נורש מושע כל הארץ, התשבחת של הגווג שליהם. יפה נורש - זה הקדוש ברוך הוא, וזה צדיק, מושע כל הארץ, אז היא שמחת הפל, וכנסת ישראל מתפרקת.

אלhim באַרְמָנוֹתִיכָה נָדַע לְמַשָּׁגֵב וְגֹו' - אלו הם נצ"ח והוו"ד, שם התפנסות של כל הברכות, התפנסות של שמחה. ממש יוצאת על ידי הדרגה זו שנקראה צדיק, ושם התפנסות לבשיהם את העיר המלכים נועדו - אלו כל כתריו הפלק בכל אחד, ול מקום אמר הרברים הללו עוזלים.

בא ראה, בשעה שאדם מתקן את מעשו על ידי קרבן, הפל מתבשם ונקרב ונקשר זה בזו ביחוד שלהם. זהו שפטות אדים כי יקריב מכם. כי יקריב לך שר את דבריך פראוי.

בא ראה, אדים כי יקריב, להוציא את מי שלא נשא, שהרי קרבנו אינו קרבן, וברכות לא נמצאות אצל על זו, לא לעמלה ולא למטה. ממשמע שפטות אדים כי יקריב, שוניה פאן, שאיןו אדים, ואיןו בכלל של אדים, ושכינה אינה שורה עליו מושום שהוא פגום, ונקרה בעל מום, ובבעל מום מפרק מן סכל, כל שפен למוקם להקריב קרבן.

ונרב ואביהו אוכחן, מוכחים, שפטות (ויקרא ט) ותצא אש מלפני ה'. ומשום כך בותוב, אדים כי יקריב מכם קרבן לה: אדים שגמץאו זכר ונקבה, זה ראיי

דאיהו לבדו לא טוב כתיב. ועל דא לא כתיב כי טוב בשני.

גדול היה ומhalb בדק אמרן. יפה נורש משוש כל הארץ, תושבחתא דיזוגא דלהון. יפה נורש, דא קדשא בריך הויא, ודא צדיק, משוש כל הארץ, קדין הוא חדרותא דכלא, ובנטת ישראלי מתפרקא.

אלhim באַרְמָנוֹתִיכָה נָדַע לְמַשָּׁגֵב וְגֹו', אלין איןין גצ"ח והוא"ד, (דף ה ע"ב) דמן מבנישותא דכל ברכאן, מבנישותא דחרותא. מפמן נפקא על ידי דהאי דרגא דאקרי צדיק, ותמן אתכנשו ברכאן, לבסמא להאי עיר קדישא, ולאתפרקא מפמן. כי הנה המלכים נועדו. אלין כל בתורי מלכא בכללא חדא, ולאמר אחרא מלין אלין סליקין.

הא חי, בשעתא דבר נש מתקן עובדי על ידי ذרבנן, כלא אתבוס ואתקרו, ואתקשר דא בא, ביהודה שלים. הדא הוא דכתיב אדים כי יקריב מכם. כי יקריב לך ראה מלין פרקא חי.

הא חי, אדים כי יקריב, לאפוקי מאן דלא אתסיב, הדא קרבניה לאו קרבן, וברקאן לא משתבחן לגביה, (ס"א על דידי) לא לעילא, ולא למטה. ממשמע דכתיב אדים כי יקריב, שאני הכא, דלאו איהו אדים, ולא בכללא דאים היא, ושבינטא לא שריא עלווה, בגין דאייהו פנים, ואקרי בעל מום, ומאריך דמומא אטרחקה מצלא, כל שפנ למדbatchא לך רבא קרבנן.

ונרב ואביהו אוכחן, דכתיב, (ויקרא ט) ותצא אש מלפני יי'. ובקני כי כתיב, אדים כי יקריב מכם קרבן ליי', אדים דאשתחוו דבר